

Arrest

nr. 296 724 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 juni 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 juli 2020 om internationale bescherming. Op 7 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 8 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtun te zijn. U bent geboren in het jaar 2000 in Sadatmand, Kot district, Nangarhar provincie. U woonde hier van uw geboorte tot uw vertrek samen met uw ouders, broers en zus. Uw vader stierf, samen met uw broer, in 2016. U bereikte de vijfde graad lager onderwijs en u hielp uw vader in zijn winkel tot 2016.

U vreest gedood te worden door Daesh. Uw familie bezat een winkel in Hindrano bazaar, waar jullie pickles, bonen en aardappelszaden verkochten. U had veel vrienden die bij de lokale politie werkten en ondertussen was Daesh heel actief geworden in uw regio. Op een dag waren er veel Daeshleden in de bazaar. Omdat u uw vrienden wou beschermen, belde u hen op om te melden dat ze niet naar de bazaar moesten komen omdat er veel Daeshleden aanwezig waren. Daeshstrijders kwamen dit te weten en hebben tegen uw vader gezegd dat u een spion was en dat ze u een kans zouden geven, maar dat u het niet meer mocht doen. Uw vader vertelde dit later tegen u. Een tijdje later waren er echter opnieuw veel Daeshleden in de bazaar met als gevolg dat u uw vrienden nogmaals belde om te zeggen dat ze niet moesten komen. Enkele dagen later heeft Daesh een bom in uw winkel gelegd en deze tot ontploffing gebracht. Uw vader is ter plekke gestorven en uw broer raakte gewond. Achteraf is uw broer ook gestorven. Zeven dagen na de ontploffing kreeg u een brief van Daesh waarin stond dat u een spion bent en u zeker de doodstraf zal krijgen. Later was u bezig op de velden in Toknai en werd er op u geschoten. U bent naar huis gerend, u bleef nog 15 dagen in uw huis en dan bent u uit Afghanistan vertrokken.

U vertrok uit Afghanistan rond juni of juli in 2018. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende. U reisde dan verder via Duitsland, Frankrijk en u kwam aan in België op 7 juli 2020, waar u diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele taskara, originele vaccinatiekaart en een attest van het districtshuis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest gedood te worden door Daesh omdat zij u ervan beschuldigen een spion te zijn en ze uw vader en broer reeds hebben gedood.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan geboren te zijn op 1 juni 2004 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 2 juli 2020; Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 2 juli 2020) en verklaarde zichzelf aldus amper zestien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 3 augustus 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud, namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Ook tijdens uw verklaringen op de DVZ d.d. 4 november 2020 blijft u vasthouden aan het feit dat u minderjarig bent en verwijst hierbij naar uw leeftijd vermeld op uw taskara en vaccinatiekaart (DVZ vragenlijst, vraag 4). Zij erop gewezen dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van

authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Bovendien geeft uw taskara slechts een schatting van uw leeftijd op basis van uw lichaamsbouw (zie vertaling taskara - NPO, p. 15), wat een weinig betrouwbare methode is om uw leeftijd vast te stellen. Het is ook logisch dat op uw vaccinatiekaart de leeftijd van uw taskara hernomen wordt. Zodoende volstaan beide documenten niet om aan te tonen dat u alsnog minderjarig bent. Dergelijke houding, waarbij u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring door Daesh te worden gevisieerd. U verklaart namelijk dat u uw vrienden bij de lokale politie inlichtte toen Daesh heel actief geworden was in de bazaar (NPO, p. 14). U verklaart dat u hen de eerste keer belde ongeveer 60 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan in juli 2018 (NPO, p. 22-23). Uit achtergrondinformatie blijkt echter dat Daesh vanaf mei 2017 de controle over het district Kot verloor (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map: landinfo 1, p. 6), dit is nog ruim voor uw vermeende vertrek in juli 2018. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, zelfs mocht Daesh nog actief zijn geweest in uw regio op dat moment, uw verklaringen ook op andere punten in tegenstrijd zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaart namelijk dat u uw vrienden, die voor de lokale politie werkten, heeft gewaarschuwd over de aanwezigheid van Daesh in de Hindrano bazaar (NPO, p. 14,21,22). Daesh kwam hierachter en zei tegen uw vader dat u een spion bent, maar dat ze u nog een kans zouden geven (NPO, p. 14). Dat Daesh erachter zou komen dat u spion bent voor de overheid, maar u wel nog een kans zou geven, is volledig in tegenstrijd met de informatie waarover het CGVS beschikt. Naast de zeer gewelddadige houding die Daesh aannam tegen de burgerbevolking (landinfo 2), blijkt dat Daesh zich namelijk bijzonder vijandig opstelde tegenover overheidspersoneel en hun familie. Zo berichtte UNAMA reeds in 2016 dat Daesh in Kot de huizen was binnengevallen van burgers werkzaam voor politie, overheid en mensen die als prooverheid beschouwd werden en daarbij burgerslachtoffers vielen (landinfo 3, p. 80). Hoewel u niet gecategoriseerd kan worden als zijnde overheidspersoneel, werd u wel gezien als een burger die werkzaam is voor de politie of die toch zeker als "pro-overheid" beschouwd kan worden aangezien ze u een spion noemden. Wanneer u wordt geconfronteerd met bovenstaande informatie, zegt u louter dat u 'te klein was' (NPO, p. 25). Diverse aanvallen van Daesh op onder meer (meisjes)scholen en op kraamafdelingen of een incident waarbij ze een vijfjarige in koelen bloede doodschieten, tonen echter aan dat het geweld van Daesh geen leeftijd kent (landinfo 4 en 5). De gruwel waarmee Daesh handelt blijkt ook duidelijk uit uw eigen verklaringen, daar u verklaart dat ze onder meer vrouwen en meisjes zouden meenemen en verkrachten en dat ze mensen zouden onthoofden (NPO p. 11-13, 17). Dat u dan, als spion voor de politie, een tweede kans zou krijgen van een groep die erom bekend staat dergelijke gruwelijke misdaden te plegen, is volledig ongeloofwaardig.

Verder doet ook het feit dat u, nadat uw vader al een waarschuwing kreeg over uw waarschuwingstelefontjes naar uw vrienden bij de politie, nog een tweede keer naar hen belt om hen te waarschuwen toch op zijn minst de wenkbrauwen fronsen (NPO, p. 14, 23). U verklaart dat u dit deed om uw vrienden te beschermen (NPO, p. 22, 23). Men kan echter aannemen dat de lokale politie eveneens, of zelfs beter, op de hoogte zou zijn van de situatie in de bazaar en dat u zichzelf niet opnieuw in gevaar zou brengen nadat u al een eerste verwittiging kreeg. Te meer gelet op de gruweldaden waarvoor Daesh reeds verantwoordelijk was (cfr. supra). Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat u nog een tweede keer naar de lokale politie heeft gebeld.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat Daesh u, nadat ze uw vader al doodden tijdens een bomaanslag, ook nog een brief stuurde dat ze u zouden doden. Nog minder aannemelijk is echter dat u, na de bedreigingen en de aanslag op uw vader, nog één of twee weken thuis bleef en u zich ook nog in het openbaar vertoonde. U ging immers naar de districtschief en naar Tokni (NPO, p. 14). Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat u, nadat er op uw vader en uw broer een aanslag werd gepleegd, u zelf een dreigbrief kreeg en er bovendien nog op u geschoten werd, nog 15 dagen zonder enig probleem in uw huis kon verblijven (NPO, p. 23-24). Deze onaannemelijkheid wordt bestendigd door het feit dat u verklaart dat uw paternale oom pas na het schietincident zei dat uw leven in gevaar was en er na het schietincident pas een smokkelaar gezocht werd (NPO, p. 14, 23-24).

Bijkomend legt u over deze gebeurtenissen geen consistente verklaringen af. Zo verklaart u een brief aan uw deur te hebben ontvangen van Daesh (NPO, p. 14). Dat u hier op de DVZ op geen enkel moment melding van maakt, doet in eerste instantie al de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u hier niets over heeft gezegd, verklaart u louter dat er weinig tijd was om alles te vertellen (NPO, p. 24). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien deze brief wel degelijk een essentieel onderdeel is van uw asielrelaas. U werd aan het begin van het interview ook gevraagd of u bij de DVZ alle essentiële

elementen heeft weergegeven, hetgeen u met 'ja' heeft beantwoord (NPO, p. 3). Bovendien legt u ook inconsistente verklaringen af met betrekking tot het verkrijgen van de brief. Zo verklaart u in eerste instantie de brief ontvangen te hebben 15 dagen na de ontploffing bij de winkel van uw vader, om daarna weer te verklaren dat het maar over 7 dagen ging (NPO, p. 14, 23). Aangezien 15 dagen ruim het dubbele van 7 is, is dit geen detail maar een wezenlijk verschil. Deze inconsistenties zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Ten slotte, los van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat Daesh in 2019 uit Nangarhar werd verdreven en ze reeds in 2017 de controle verloren in Kot (landinfo 6). Gezien de beperkte slagkracht waarover ze eventueel nog zouden beschikken, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij deze nog zouden inzetten om u op te sporen en zich te richten tegen u of uw familie, zeker omdat uw volledige familie blijkaar verder zonder problemen in uw huis kan blijven wonen (NPO, p. 7).

Voor de volledigheid merkt het CGVS op dat de opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die uw advocaat doorstuurde, geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Het merendeel van de opmerkingen heeft betrekking op de schrijfwijze van plaatsnamen of eigennamen en niet op de redenen van uw vertrek uit Afghanistan of op bovenstaande vaststellingen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 10.08.2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten,

het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot district, Nangarhar provincie. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara en vaccinatiekaart werden hierboven reeds besproken en bevatten bovendien louter informatie over respectievelijk uw identiteit en de vaccinaties die u gekregen heeft, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen

asielmotieven. Aan de brief van het districtshuis kan weinig objectieve bewijswaarde gehecht worden. Vooreerst is deze brief ongedateerd en kan uit de inhoud ervan afgeleid worden dat hij op aanvraag werd verstrekt, getuige de stelling dat de brief bedoeld is om uw problemen te bevestigen (zie vertaling brief - NPO, p. 15). Omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan is de objectieve bewijswaarde van een dergelijk document hoe dan ook erg relatief (cfr. supra). Tot slot hebben documenten slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Documenten op zich vermogen niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur” (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het “recht verhoord te worden”.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker als volgt in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing over zijn “persoonlijke geschiedenis”:

“A.1. De aanwezigheid van Daesh in de provincie van verzoeker

Volgens het CGVS, zijn de woorden van verzoeker in verband met Daesh niet geloofwaardig daar Daesh sinds 2018 niet meer in de streek aanwezig zou zijn.

Deze bewering is niet juist en uit verschillende verslagen blijkt dat Daesh in 2018 nog altijd aanwezig was in de provincie Nangarhar en in het district van Kot:

Zo duidt de OFPRA in een verslag van 26 mei 2020 betiteld aan “De Islamitische staat in de provincie Khorasan (ISKP in het district van Chaparhar in de provincie Nangarhar¹”:

(...)

De krant PAJHWOK vermeldt in een artikel van februari 2018 dat de conflicten tussen Daesh en de Afghaanse krachten maar dan 1000 gezinnen vernield hebben.² Het artikel vermeldt niet dat eht conflict beëindigd is. Het artikel in de tegenwoordige tijd geschreven.

Volgens de site BAKHTAR News Agency, “(...)”³

Het betreft een artikel van 14 juli 2018.

In november 2018, vermeldde ook de krant Kabul Times conflicten tussen Daesh en de Staat in het district van Kot.⁴

Zo grondt zich tegenpartij op een niet erg gedetailleerd verslag en geeft een advies dat geen weerstand biedt aan de analyse van de actualiteit in de streek van herkomst van verzoeker.

Het is dus onbetwistbaar dat Daesh nog steeds wel aanwezig was en dat de conflicten tussen hen en de Afghaanse staat steeds doorgingen toen de evenementen, die door verzoeker vermeld worden, zich voordeden.

Ter herinnering, betwijfelt tegenpartij de herkomst van verzoeker niet.

Nochtans, het is wel juist dat Daesh de streek niet helemaal onder controle heeft en dat de Afghaanse staat terrein aan het winnen was.

In 2018, kende Daesh zijn grootste verliezen. Dit blijkt uit een Studie van maart 2000, die opgesteld is en betiteld is : “Broken but not defeated - an examination of state-led operations against islamic state khorasan in afghanistan and pakistan (2015-2018): “(...)”⁵

Dus, indien zij nog aanwezig waren, was hun macht zeker verminderd, wat een uitleg is voor het feit dat ze niet rechtstreeks voor verzoeker konden tussenkomen maar dat ze zich tevreden gesteld hebben met bedreigingen.

De elementen die door het CGVS aangehaald zijn om te verklaren dat zij heel snel doden, zonder rekening te houden met de ouderdom, dateren niet van deze période.

Zo blijkt uit het verhoor van verzoeker dat de heel gewelddadige feiten die hij aanhaalt, zich bij zijn aankomst voordeden, dus voor 2018 (NEP p. 11 et 12).

Gezien deze elementen is de positie van het CG VS niet houdbaar.

A.2. De talrijke informaties die door verzoeker meegedeeld werden.

Verzoeker, bij zijn verhoor bij het CG VS heeft veel heel precieze informatie gegeven over belangrijke elementen van zijn geschiedenis.

- Hij legt heel duidelijk uit hoe DAESH in zijn dorp aanwezig is (aanvallen, vergaderingsplaatsen, namen van de leiders, enz.) (NEP p. 10 tot 12). Het CGVS betwijfelt zijn herkomst niet en het blijkt wel, uit de supra meegedeelde informatie dat Daesh wel te Kot aanwezig was.

- Het overlijden van zijn vader en de ontplofing van de bom : "Hoe komt het, dat uw vader gestorven en broer gewond raakte? Mijn papa was aan het koken. Hij stond aan de pot en vuur, fornuis en ze hadden bom geplaatst onder de stoel. Mijn broer stond iets verder ik moest op dat moment achter het water gaan en de ontplofing heeft daar plaatsgevonden." (NEP p. 14). Hij gaat dezelfde informaties, verschillende keren in het vervolg van zijn verhoor geven (o.a. NEP p. 24)

- Hij gaat uitleggen dat de leden, van de politie vrienden van hem waren: hij geeft hun namen, hoeveel keren ze naar de winkel kwamen (NEP p. 21-22).

- Hij gaat uitleggen dat hij slachtoffer werd van vuur van Daesh (zie infra).

Er wordt geen tegenstrijdigheid aan verzoeker verweten, behalve een enige (zie infra) die nochtans door het CGVS grondig onderzocht werd.

Geen enkel vaag of onsamenhangend woordvoering werd vermeld.

En er zijn nochtans 27 pagina's verhoor ...

A.2. Het gedrag van verzoeker

Tegenpartij uit als enig argument tegenover het dossier van verzoeker, verbaasd te zijn in de manier hoe verzoeker en Daesh zich gedragen hebben.

- Hij neemt opnieuw contact met de politie hoewel zijn vader een waarschuwing van Daesh gekregen heeft

Men moet deze waarschuwing in zijn context terugplaatsen: van de ene kant roept hij niet de politie, maar zijn vrienden die leden zijn van de Arbakis. Verzoeker gaat verschillende keren de nadruk leggen over het feit dat het zeer goede vrienden zijn (NEP p. 14, 21) en van de andere kant, legt hij ook uit dat hij hen oproept om hen te waarschuwen niet naar de winkel te komen (NEP 22-23).

Daardoor moeten de woorden van het CG VS gerelativeerd moeten zijn: verzoeker belt alleen maar zijn vrienden op om hen te verwittigen niet meer naar zijn winkel te komen. Zoals hij dit uitdrukkelijk in zijn verhoor vermeldt, zal er geen rechtstreeks contact met zijn vrienden zijn (het CG VS gebruikt wel het woord "vriend" en niet politiemans in zijn verhoor) . Hij zal deze zien, alleen maar ten gevolge van de ontplofing van de winkel van zijn vader. Verzoeker heeft geen onsamenhangende noch onbegrijpbare houding (NEP p. 23)

Bijgevolg is het argument van het CGVS duidelijk heel zwak.

- Verzoeker legt uit dat hij twee weken, na het overlijden van zijn vader thuis blijft zonder aangevallen te zijn hoewel hij een waarschuwing van DAESH gekregen heeft.

- Verzoeker legt uit dat hij thuis verborgen gebleven is tot zijn vertrek, want hij had geen andere keuze. Hij duidt aan dat niemand hem wou herbergen en hij had geen andere keuze dan thuis te blijven. Er was niemand die hem kon helpen. Verzoeker heeft zijn huis niet verlaten en heeft een heel discrete houding aangenomen. Hij gaat zelfs in het begin van zijn verhoor aanduiden, dat hij niet meer naar school ging wegens de problemen die met de aanwezigheid van Daesh gebonden waren (NEP . 10)

Hij legt ook uit, dat tijdens deze periode, zij een mensensmokkelaar zochten om hem uit het land te brengen. (NEP p. 24).

Daardoor had verzoeker geen andere keuze en heeft een heel voorzichtige houding aangenomen.

Het is jammer dat tegenpartij niet meer vragen aan verzoeker gesteld heeft, wat zijn activiteiten en zijn houding betreft, gedurende zijn période van opsluiting. Gezien de uitleg die hij gegeven heeft, lijdt het geen twijfel dat hij zijn geloofwaardigheid kon bewijzen en aan de verbazing van het CGVS heeft kunnen antwoorden.

Ter herinnering, hoewel Daesh nog wel in de Streek aanwezig was, waren er minder controles. Dit is misschien de verklaring waarom zij niet naar de woning van verzoeker geweest zijn, om hem onmiddellijk te doden. (zie supra).

Ter conclusie, hier ook is het argument van het CGVS heel zwak, gezien alle elementen die in dit beroep en gedurende het verhoor van verzoeker vermeld werden.

Ten slotte verwondert zich tegenpartij over het feit dat verzoeker bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij een dreigbrief ontvangen heeft ten gevolge van de ontplofing van de zaak van zijn vader en dat hij een eerste keer gezegd heeft dat hij deze brief 15 dagen na de ontplofing gekregen heeft en daarna heeft hij 7 dagen vermeld.

Jammer genoeg komt het dikwijls voor dat de asielzoekers niet alle elementen bij de DVZ vermelden. Het komt dikwijls voor dat ze door de agent onderbroken worden, omdat hij hen vraagt de voornaamste zaken te vertellen. En daardoor vermelden ze niet alles. In dit geval gebeuren deze feiten op het einde van zijn verhaal en hij werd onderbroken vooraleer alles te kunnen vertellen. Hij gaat nochtans de scene melden gedurende de welke hij beschoten werd en die in rechtstreeks in verband met de dreigbrief is.

In het kader van zijn verhoor bij het CG VS gaat hij nochtans deze schietpartij beschrijven, wat niet door tegenpartij betwijfeld wordt (met reden, gezien de uitleg die door verzoeker gegeven wordt) NEP p. 24).

Wat de tegenstrijdigheid betreft, deze is de enige die voorkomt in een verhoor van 27 pagina's van verzoeker. En hij werd zelfs niet ermee door de agent geconfronteerd om een uitleg te geven.

Het betreft een eenvoudige materiële vergissing.

Men moet zelfs laten opmerken dat er heel weinig vragen aan verzoeker gesteld werden over de manier waarop hij in bezit van deze brief gekomen is. Dit is heel jammer gezien de kritieken die het CG VS daarna uit.

Als conclusie, heeft verzoeker belangrijke elementen over zijn situatie gegeven.

De argumenten van het CG VS bieden het hoofd niet aan de analyse en zijn kennelijk onvoldoende om aan de geloofwaardigheid van verzoeker te twijfelen.

Bovendien, achter de persoonlijke evenementen die door verzoeker beleefd werden, moet men ook de onveiligheid en de humanitaire crisis die in zijn streek van herkomst heerst in overweging nemen!

Maar, in dit geval heeft tegenpartij helemaal geen analyse van de herkomst van verzoeker gevoerd en heeft zich beperkt tot een globale analyse van Afghanistan en zwijgt over de talrijke heel relevante verslagen met betrekking op de provincie van Nangarhar.

Deze elementen werden infra uitgelegd, in het kader van de toepassing van artikel 48/, maar moeten ook in overweging genomen worden in de analyse van de toekenning van het statuut van vluchteling gezien de woorden die door verzoeker tijdens zijn verhoor gehouden werden."

Voorts benadrukt verzoeker in dit middelonderdeel zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd omwille van zijn verblijf van twee jaar in België en het feit dat hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting waarbij hij achtereenvolgens ingaat op de daden en gronden van vervolging in deze context.

In een tweede onderdeel vraagt verzoeker om hem in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming toe te kennen. Hij gaat hierbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt in het bijzonder dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat deze veiligheidssituatie gestabiliseerd is. Vervolgens gaat hij in op de toepasbaarheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de "ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan". Hij voert daarbij een uitgebreid betoog over de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis en stelt over de situatie van zijn familie het volgende:

"De herkomst van A. (...) wordt niet door tegenpartij betwist.

Hij komt uit de provincie van Nangahar en van het district van KOT.

De familale situatie van verzoeker is zorgwekkend. Zijn vader is overleden en zijn moeder leeft helemaal alleen.

Ze werd inderdaad ten eerste door haar broer opgenomen maar ten gevolge van een hevige ruzie werd zij uit het huis gejaagd.

Verzoeker werkt om haar geld te sturen en probeert haar zoveel mogelijk te helpen.

De moeder heeft geen elektriciteit wat het dagelijks leven nog moeilijker maakt.

De enige broer van verzoeker is overleden.

Ze bevindt zich in een heel precare situatie onder ander door de stijging van de prijzen.

Dit wordt bevestigd door een verslag van de UK home office met naam Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan, April 2022 dat vermeldt :

"(...)"

De provincie van herkomst van verzoeker is bijzonder getroffen door de situatie daar ze zichn, volgens de cijfers van het verslag bevindt in een van de meest geraakte streek.

- Op gebied van de hongersnood:

"(...)"⁹⁰

“(…)”⁹¹

“(…)”⁹²

- Op sanitair gebied:

“(…)”⁹³

“(…)”⁹⁴

- Op gebied van huisvesting : “(…)”⁹⁵

- Op securitair gebied: zoals uitgelegd in deel B. Nangahar is een streek die heel sterk getroffen is door willekeurige geweldplegingen.

Tegenpartij herkent zelf in haar beslissing dat de streek van Nangahar een van de streken is die voor het ogenblik het meeste geweld in Afghanistan telt.

De conflicten gaar er door, wegens de aanwezigheid van Daesh in de streek.

Recente artikels vermelden dit:

“(…)”⁹⁶

“(…)”⁹⁷

De aanwezigheid van Daesh in de streek blijft sinds talrijke jaren voortduren. De verzoeker legt heel duidelijk hun aanwezigheid in zijn streek, in het kader van zijn verhoor uit.

Zo, gezien deze elementen, bestaat er geen twijfel dat de streek waaruit verzoeker afkomstig is, heel sterk aan een humanitaire crisis lijdt.

In het kader van haar beslissing, onderzoekt tegenpartij de humanitaire situatie van A. (...), in geval van een terugkeer naar zijn streek helemaal niet, en verzwijgt helemaal de hierboven aangehaalde elementen, die nochtans heel relevant zijn (zowel persoonlijk als met de provincie gebonden).

Ze baseert zich op heel weinig verslagen en waarvan de bronnen aanvechtbaar zijn (zie infra).

Hier opnieuw is deze houding niet denkbaar gezien de rechtspraak van de rechtsmacht alhier wat het examen van de situatie in Afghanistan betreft.”

Verzoeker stelt verder in dit middelonderdeel dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), leidt en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Ten slotte citeert hij nog uit de Nansen Note “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers” van 23 juni 2022.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“1. Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek, Oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b89001Q9.html>

3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>

4. UNOCHA, Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources-AHRC4990E.pdf>

5. UNOCHA, Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022), 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>

6. OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/stalements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LamdD-E&NewsID-28218>

7. World Food Programme (WFP), ‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op; <https://www.wfp.org/stories-our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>

8. World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-emergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870
9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>
10. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
11. EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, beschikbaar op: https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
12. EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 September 2020, beschikbaar op : https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_QI9_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
13. EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>
14. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
15. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://aclcddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/>
16. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/Q3/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-january-2022/>
17. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/rilcadinin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Miltlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf
18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/05/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>
19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>
20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-runnmg-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>
22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>
23. UN News. Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>
24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bid-speed-un-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>
25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>
26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.jurist.org/news/2022/Q3/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>
27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 Oktober 2021, beschikbaar op : <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>
28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 September 2021, beschikbaar op : <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-danciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZU0BHNPFV03ZICH7BSWU.php>
29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op : <https://www.lemonde.fr/international/>

- [article/2021/11/21/en-afghanistan-si-la-secheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner 610 30 16 3210.html](#)
30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op : https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html
31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>
32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>
33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>
34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>
35. UK Home Office Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 [https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistan-unaccompanied+children-CPIN-v2.0%28 Archived %29.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistan-unaccompanied+children-CPIN-v2.0%28%20Archived%29.pdf)
36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbcd-d8d9-47ff-80fc->
37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouest-france.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retour-discret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>
38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans? » 16 août 2021 disponible sur https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-charia-droits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html
39. EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans recrutement", july 2012, https://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?_reldoc=y&docid=516ea02a4.
40. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
41. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-director-department-international-protection.html>.
42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4b
43. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", Oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op [https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%2016 10.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%2016%2010.pdf), 34.
44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28-29
45. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghans-returning-from-europe-face-isolation-and-fear-back-home>, geraadpleegd op 24 november 2020
46. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16. WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, 321-324.
47. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 Oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.
48. InfoMigrants, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affinne-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw23NBPRhf2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtLDk&ref=fb>.

49. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, <http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061-Distant-Dreams.pdf>, 42
- 50 Rapport de NANSSEN intitulé Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees - Asielagentschap in Afgaanse dossiers, 23 juni 2022, disponible sur « <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/22Q616-NANSSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>
- 51 TF1, Afghanistan : la crainte d'un recrutement massif d'enfants par des groupes armés, 3 septembre 2021, <https://www.tf1info.fr/international/afghanistan-les-talibans-au-pouvoir-la-crainte-d-un-recrutement-massif-d-enfants-par-des-groupes-armes-2195372.html>
- 52 : <https://www.cfr.org/article/afghanistan-humanitarian-crisis-famine-foreign-aid-taliban>
- 53 : UK Home Office, Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan, April 2022, <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistan-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-humanitarian-situation-afghanistan-february-2022-accessible>
- 54 : United Nations, Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights, 14 décembre 2021 disponible sur <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107902>
- 55 : UNICEF, Afghanistan Humanitarian Situation Report # 1, 1-15 January 2022 disponible sur <https://www.unicef.org/media/115176/file/Afghanistan-Humanitarian-SitRep-15-January-2022.pdf>
- 56 : OCHA, HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, Janvier 2022 disponible sur <https://fsccluster.org/sites/default/files/documents/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>
- 57 : Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Humanitarian situation in Afghanistan, mei 2022 disponible sur <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/Report%20-%20Humanitarian%20situation%20Afghanistan%20%28Vluchtelingenwerk%29.pdf>
- 58 : Pajhwok, 50 Daesh affiliates surrender in Nangarhar, 6 februari 2022 disponible sur <https://pajhwok.com/2022/02/Q6/50-daesh-affiliates-surrender-in-nangarhar/>
- 59 : The diplomat, Is the Taliban's Campaign Against the Islamic State Working?, 10 februari 2022 disponible sur <https://thediomat.com/2022/Q2/is-the-talibans-campaign-against-the-islamic-state-working/>
- 60 : OFPRA, rapport du 26 mai 2020 intitulé "l'Etat islamique de la province de Khorasan (ISKP dans le district de Chaparhar de la province de Nangarhar disponible au lien https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/2005_afg_iskp_chaparhar.pdf p. 8
- 61 : PAJHWOK. War on IS leaves above 1000 homes ruined in Kot. 22 février 2018. disponible sur <https://pajhwok.com/2018/02/22/war-leaves-above-1000-homes-ruined-kot/>
- 62 : Bakhtar News Agency « 33 Daesh fighters killed in Nangarhar latest strikes », 14 juillet 2018, disponible sur <https://bakhtarnews.af/en/33-daesh-fighters-killed-in-nangarhar-latest-strikes/>
- 63 : The Kabul Times, 15 Daesh Rebels join peace in Nagarhar, 19 novembre 2018, disponible sur <https://thekabultimes.com/15-daesh-rebels-join-peace-in-nangarhar/>
- 64 : Combating terrorism center intitulé "Broken but not defeated - an examination of state-led operations against islamic state khorasan in afghanistan and pakistan (2015- 2018), mars 2020 disponible sur : <https://apps.dtic.mil/sti/pdfs/AD1100984.pdf>

2.2.2. Op 13 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 14 september 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van drie schoolcertificaten. Blijkens deze aanvullende nota zou als bijlage ook nog een arbeidscontract gevoegd zijn, doch de Raad stelt vast dat dit document niet aan de Raad werd overgemaakt.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een bewijs van zijn werk neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van het *“recht verhoord te worden”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel en dit recht geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om zijn individuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu (i) hij bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft zijn leeftijd, (ii) uit achtergrondinformatie blijkt dat Daesh vanaf mei 2017 (nog ruim voor zijn vermeende vertrek in juli 2018) de controle over het district Kot verloor en zijn verklaring dat Daesh erachter zou komen dat hij spion is voor de overheid, maar hem wel nog een kans zou geven, volledig in tegenstrijd is met de informatie waarover het CGVS beschikt, (iii) het niet geloofwaardig is dat hij nog een tweede keer naar de lokale politie heeft gebeld, (iv) het weinig aannemelijk is dat Daesh hem, nadat ze zijn vader al doodden tijdens een bomaanslag, ook nog een brief stuurden dat ze hem zouden doden, (v) het nog minder aannemelijk is dat hij, na de bedreigingen en de aanslag op zijn vader, nog één of twee weken thuis bleef en zich ook nog in het openbaar vertoonde en het bovendien bijzonder opmerkelijk is dat hij, nadat er op zijn vader en broer een aanslag werd gepleegd, zichzelf een dreigbrief kreeg en er bovendien nog op hem geschoten werd, nog 15 dagen zonder enig probleem in zijn huis kon verblijven, (vi) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op geen enkel moment melding heeft gemaakt van de brief die hij aan zijn deur zou hebben ontvangen van Daesh en hij ook inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot het verkrijgen van de brief, (vii) Daesh in 2019 uit Nangarhar werd verdreven en reeds in 2017 de controle verloor in Kot, (viii) de opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die zijn advocaat doorstuurde geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en (ix) hij evenmin elementen heeft

aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming en het CGVS er dan ook redelijkerwijze van kan uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband citeert hij ook uit de Nansen Note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht dient te worden toegekend aan de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 13 september 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting over de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor Daesh omdat deze groepering hem zou beschuldigen van spionage nadat hij vrienden bij de lokale politie waarschuwde niet naar de bazaar te komen wegens de aanwezigheid van Daesh. Daesh zou omwille hiervan een bom in zijn winkel hebben gelegd en deze tot ontploffing hebben gebracht, waardoor zijn vader en broer zouden zijn gestorven. Hierna zou verzoeker een brief van Daesh hebben gekregen waarin stond dat hij een spion is en dat hij zeker de doodstraf zal krijgen. Later zou hij op zijn velden in Toknai zijn beschoten. Hij zou naar huis zijn gerend, daar nog 15 dagen zijn gebleven en dan uit Afghanistan zijn vertrokken. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door Daesh omdat hij ervan beschuldigd wordt een spion te zijn en omdat leden van Daesh zijn vader en broer reeds hebben gedood.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris er op dat verzoeker bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft zijn leeftijd. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan geboren te zijn op 1 juni 2004 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 2 juli 2020; Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 2 juli 2020) en verklaarde zichzelf aldus amper zestien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 3 augustus 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud, namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Ook tijdens uw verklaringen op de DVZ d.d. 4 november 2020 blijft u vasthouden aan het feit dat u minderjarig bent en verwijst hierbij naar uw leeftijd vermeld op uw taskara en vaccinatiekaart (DVZ vragenlijst, vraag 4). Zij erop gewezen dat uit de informatie waarover het CGVS

beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Bovendien geeft uw taskara slechts een schatting van uw leeftijd op basis van uw lichaamsbouw (zie vertaling taskara - NPO, p. 15), wat een weinig betrouwbare methode is om uw leeftijd vast te stellen. Het is ook logisch dat op uw vaccinatiekaart de leeftijd van uw taskara hernomen wordt. Zodoende volstaan beide documenten niet om aan te tonen dat u alsnog minderjarig bent. Dergelijke houding, waarbij u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring door Daesh te worden gevisieerd. Wat dat betreft wijst de adjunct-commissaris er vooreerst op dat (i) uit achtergrondinformatie blijkt dat Daesh vanaf mei 2017 de controle over het district Kot verloor (nog ruim voor verzoekers vermeende vertrek in juli 2018) en dat (ii) verzoekers verklaring dat Daesh erachter zou komen dat hij een spion is voor de overheid, maar hem wel nog een kans zou geven volledig in tegenstrijd is met de informatie waarover het CGVS beschikt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“U verklaart namelijk dat u uw vrienden bij de lokale politie inlichtte toen Daesh heel actief geworden was in de bazaar (NPO, p. 14). U verklaart dat u hen de eerste keer belde ongeveer 60 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan in juli 2018 (NPO, p. 22-23). Uit achtergrondinformatie blijkt echter dat Daesh vanaf mei 2017 de controle over het district Kot verloor (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map: landinfo 1, p. 6), dit is nog ruim voor uw vermeende vertrek in juli 2018. Bovendien dient opgemerkt te worden dat (...) uw verklaringen ook op andere punten in tegenstrijd zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaart namelijk dat u uw vrienden, die voor de lokale politie werkten, heeft gewaarschuwd over de aanwezigheid van Daesh in de Hindrano bazaar (NPO, p. 14,21,22). Daesh kwam hierachter en zei tegen uw vader dat u een spion bent, maar dat ze u nog een kans zouden geven (NPO, p. 14). Dat Daesh erachter zou komen dat u spion bent voor de overheid, maar u wel nog een kans zou geven, is volledig in tegenstrijd met de informatie waarover het CGVS beschikt. Naast de zeer gewelddadige houding die Daesh aannam tegen de burgerbevolking (landinfo 2), blijkt dat Daesh zich namelijk bijzonder vijandig opstelde tegenover overheidspersoneel en hun familie. Zo berichtte UNAMA reeds in 2016 dat Daesh in Kot de huizen was binnengevallen van burgers werkzaam voor politie, overheid en mensen die als prooverheid beschouwd werden en daarbij burgerslachtoffers vielen (landinfo 3, p. 80). Hoewel u niet gecategoriseerd kan worden als zijnde overheidspersoneel, werd u wel gezien als een burger die werkzaam is voor de politie of die toch zeker als “pro-overheid” beschouwd kan worden aangezien ze u een spion noemden. Wanneer u wordt geconfronteerd met bovenstaande informatie, zegt u louter dat u ‘te klein was’ (NPO, p. 25). Diverse aanvallen van Daesh op onder meer (meisjes)scholen en op kraamafdelingen of een incident waarbij ze een vijfjarige in koelen bloede doodschieten, tonen echter aan dat het geweld van Daesh geen leeftijd kent (landinfo 4 en 5). De gruwel waarmee Daesh handelt blijkt ook duidelijk uit uw eigen verklaringen, daar u verklaart dat ze onder meer vrouwen en meisjes zouden meenemen en verkrachten en dat ze mensen zouden onthoofden (NPO p. 11-13, 17). Dat u dan, als spion voor de politie, een tweede kans zou krijgen van een groep die erom bekend staat dergelijke gruwelijke misdaden te plegen, is volledig ongelooftwaardig.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat uit verschillende verslagen blijkt dat Daesh in 2018 nog altijd aanwezig was in de provincie Nangarhar en in het district Kot en citeert uit deze verslagen. De Raad stelt vast dat uit (een deel van) deze verslagen inderdaad kan worden afgeleid dat er zich in 2018 nog leden van Daesh in het district Kot bevonden. De Raad wijst er echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn vrienden bij de lokale politie inlichtte omdat Daesh “heel actief” was geworden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), dat hij zijn vrienden hierover de eerste keer ongeveer 60 dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2018 belde (*ibid.*, p. 22-23) en dat hij hen later nog een tweede keer gebeld had omdat Daesh opnieuw met “heel veel” was geworden in de regio (*ibid.*, p. 14). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat Daesh vanaf mei 2017 de controle over het district Kot verloor. Uit de informatie blijkt daarenboven dat het district Kot bijna volledig “gezuiverd” werd van Daesh als gevolg van het uitgevoerde offensief door Amerikaanse en Afghaanse speciale troepen, dat sinds half maart 2017 plaatsvond (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, “L’Islamic State of Khorasan Province (ISKP/ Daesh) dans le district de Kot (province de Nangarhar) entre 2015 et 2017” van OFPRA van 6 maart 2019, p. 6, en nr. 6, “The Battle

for Mamand: ISKP under strain, but not yet defeated” van Borhan Osman van 23 mei 2017, p. 2). Zo er nog kan worden aangenomen dat er in 2018 nog steeds leden van Daesh in het district Kot aanwezig waren, is het gelet op deze informatie niet aannemelijk dat Daesh er heel actief zou zijn geworden of dat er opnieuw heel veel leden aanwezig waren in verzoekers regio en dat verzoeker daarom zijn vrienden bij de lokale politie zou hebben gebeld.

Waar verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris zich op een niet erg gedetailleerd verslag baseert, wijst de Raad er op dat het rapport waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', nr. 1, *“L'Islamic State of Khorasan Province (ISKP/ Daesh) dans le district de Kot (province de Nangarhar) entre 2015 et 2017”* van OFPRA van 6 maart 2019) zelf verder verwijst naar een ander, gedetailleerd rapport dat zich tevens in het administratief dossier bevindt (*ibid.*, nr. 6, *“The Battle for Mamand: ISKP under strain, but not yet defeated”* van Borhan Osman van 23 mei 2017) en waaruit duidelijk blijkt dat Daesh vanaf de lente van 2017 de controle over het district Kot verloor en dat het district Kot bijna volledig “gezuiverd” werd van Daesh als gevolg van het uitgevoerde offensief door Amerikaanse en Afghaanse speciale troepen, dat sinds half maart 2017 plaatsvond. Hoe dan ook toont verzoeker met het citeren uit verschillende verslagen niet aan dat Daesh in 2018 nog de controle zou hebben gehad over het district Kot of dat Daesh op dat moment “heel actief” of met “heel veel” was geworden in dit district.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift bovendien zelf dat het juist is dat Daesh de streek niet helemaal onder controle had en dat de macht van Daesh verminderd was. Hij stelt dat dit een uitleg vormt voor het feit dat de leden van Daesh niet rechtstreeks konden tussenkomen ten aanzien van hem, maar dat zij zich “tevreden gesteld hebben met bedreigingen”. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verklaarde dat leden van Daesh later een bom in zijn winkel konden plaatsen en dat zij op hem hebben geschoten toen hij in Tokni was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Volgens verzoekers verklaringen waren zij dus wel degelijk in staat om rechtstreeks tussen te komen indien zij dit wilden. Verzoeker verklaarde echter duidelijk dat zij hem eerst nog een kans wouden geven (*ibid.*, p. 14).

Verzoeker voert voorts aan dat “(d)e elementen die door het CGVS aangehaald zijn om te verklaren dat zij heel snel doden, zonder rekening te houden met de ouderdom”, niet van “deze periode” dateren. Zo verzoeker met “elementen” doelt op de aanvallen van Daesh op onder meer meisjesscholen en kraamafdelingen en het incident waarbij de leden van Daesh een vijfjarige hebben doodgeschoten waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst en met “deze periode” doelt op de periode in 2018 waarin de gebeurtenissen die hij met Daesh heeft meegemaakt en die de aanleiding vormden voor zijn vertrek zich zouden hebben voorgedaan, merkt de Raad op dat het in de bestreden beslissing beschreven incident waarbij leden van Daesh een vijfjarige jongen doodschoten dateert van 2016 (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', nr. 3, *“Afghanistan, Protection of civilians in armed conflict, annual report 2016”* van UNAMA van februari 2017, p. 80) en dat de aanval van Daesh op een school van 2020 dateert (*ibid.*, nr. 4, *“Afghanistan School Bombing Targets Minority Community”* van Human Rights Watch van 26 oktober 2020). Hoewel deze incidenten dus inderdaad niet van 2018 dateren, is het weinig aannemelijk dat Daesh in 2018 plots minder gewelddadig zou zijn geweest en meer rekening zou hebben gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd. In een nieuwsbericht van 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt (*ibid.*, nr. 5, *“Afghanistan: Who are Islamic State Khorasan Province militants”* van BBC News van 11 oktober 2021) wordt bovendien in het algemeen gesteld dat Daesh wordt beschuldigd van enkele van de ergste wreedheden van de ‘afgelopen jaren’, gericht op meisjesscholen, ziekenhuizen en zelfs een kraamafdeling, waar leden van Daesh naar verluidt zwangere vrouwen en verpleegsters doodschoten. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat Daesh in 2018 plots minder gewelddadig te werk zou zijn gegaan en/of meer rekening zou hebben gehouden met de leeftijd van de slachtoffers. Hij toont dit evenmin aan door er louter op te wijzen dat de heel gewelddadige feiten die hijzelf tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde zich bij “zijn aankomst” (verzoeker bedoelt allicht de aankomst van Daesh in zijn regio van herkomst) voordeden, “dus voor 2018”. Dat de door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud beschreven gewelddaden zich eerder bij de aankomst van Daesh in zijn regio zouden hebben voorgedaan, wil immers niet *per se* zeggen dat Daesh hierna minder gewelddadig zou zijn geworden of personen meer kansen zou hebben gegeven alvorens hen te doden.

Vervolgens oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt: “Verder doet ook het feit dat u, nadat uw vader al een waarschuwing kreeg over uw waarschuwingstelefontjes naar uw vrienden bij de politie, nog een tweede keer naar hen belt om hen te waarschuwen toch op zijn minst de wenkbrauwen fronsen (NPO, p. 14, 23). U verklaart dat u dit deed om

uw vrienden te beschermen (NPO, p. 22, 23). Men kan echter aannemen dat de lokale politie eveneens, of zelfs beter, op de hoogte zou zijn van de situatie in de bazaar en dat u zichzelf niet opnieuw in gevaar zou brengen nadat u al een eerste verwittiging kreeg. Te meer gelet op de gruweldaden waarvoor Daesh reeds verantwoordelijk was (cfr.supra). Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat u nog een tweede keer naar de lokale politie heeft gebeld."

Verzoeker voert aan dat men deze waarschuwing in zijn context dient terug te plaatsen en dat de woorden van de adjunct-commissaris gerelativeerd moeten worden. Hij wijst er op dat hij niet de politie, maar wel zijn vrienden die leden zijn van de Arbakis waarschuwde om niet naar de winkel te komen. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Ook van zijn vrienden bij de Arbakis kan immers worden verwacht dat zij eveneens, of zelfs beter dan verzoeker, op de hoogte zouden zijn van de situatie in de bazaar. Dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verschillende keren benadrukte dat het zeer goede vrienden van hem zijn, kan niet worden gevolgd. Op de vraag of hij veel met deze vrienden omging, antwoordde hij louter: *"Zij kwamen naar mijn winkel om daar te eten enzo"* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Dat zij zeer goede vrienden zouden zijn, kan hieruit niet worden afgeleid. Maar zelfs indien deze vrienden werkelijk zeer goede vrienden zouden zijn geweest, kan nog steeds worden aangenomen dat verzoeker weet dat de lokale politie eveneens, of zelfs beter dan hem, op de hoogte is van de situatie in de bazaar en dat hij zichzelf niet opnieuw in gevaar zou brengen door hen te bellen nadat hij al een eerste verwittiging kreeg. Door verder louter te herhalen dat hij hen wou waarschuwen om niet naar de winkel te komen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Ook door erop te wijzen dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen rechtstreeks contact met zijn vrienden had en dat hij zijn vrienden alleen maar zag ten gevolge van de ontplofing van de winkel, ontkracht noch weerlegt verzoeker deze motieven. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad dat hij zijn vrienden telefonisch op de hoogte bracht van de aanwezigheid van Daesh en dat zijn vrienden na de ontplofing wel zijn langs geweest (*ibid.*, p. 22). In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat het feit dat verzoeker, nadat zijn vader al een waarschuwing kreeg over zijn waarschuwingstelefoontjes naar zijn vrienden bij de politie, nog een tweede keer naar hen belde om hen te waarschuwen, toch op zijn minst de wenkbrauwen doet fronsen. Verzoeker wordt geenszins verweten dat hij zijn vrienden nog zou hebben gezien voor de ontplofing van de winkel. Verzoeker beperkt zich overigens louter tot het benadrukken van zijn eigen standpunt waar hij betoogt dat hij geen *"onsamenhangende noch onbegrijpbare houding"* heeft.

De adjunct-commissaris wijst verder in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Bovendien is het weinig aannemelijk dat Daesh u, nadat ze uw vader al doodden tijdens een bomaanslag, ook nog een brief stuurde dat ze u zouden doden. Nog minder aannemelijk is echter dat u, na de bedreigingen en de aanslag op uw vader, nog één of twee weken thuis bleef en u zich ook nog in het openbaar vertoonde. U ging immers naar de districtschief en naar Tokni (NPO, p. 14). Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat u, nadat er op uw vader en uw broer een aanslag werd gepleegd, u zelf een dreigbrief kreeg en er bovendien nog op u geschoten werd, nog 15 dagen zonder enig probleem in uw huis kon verblijven (NPO, p. 23-24). Deze onaannemelijkheid wordt bestendigd door het feit dat u verklaart dat uw paternale oom pas na het schietincident zei dat uw leven in gevaar was en er na het schietincident pas een smokkelaar gezocht werd (NPO, p. 14, 23-24)."

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dat hij thuis verborgen is gebleven tot zijn vertrek omdat hij geen andere keuze had, nu niemand hem wou herbergen en kon helpen. Hij benadrukt dat hij zijn huis niet heeft verlaten en een heel discrete houding heeft aangenomen en verwijst naar zijn verklaringen dat hij ook niet meer naar school ging. Hij slaagt er echter niet in om met dit betoog de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing – dat het bijzonder opmerkelijk is dat hij, nadat er op zijn vader en broer een aanslag werd gepleegd, hijzelf een dreigbrief kreeg en er bovendien nog op hem geschoten werd, nog 15 dagen zonder enig probleem in zijn huis kon verblijven – te ontkrachten of te weerleggen. Gezien de aanslag op zijn vader en broer, de dreigbrief en de beschieting, kan immers worden verwacht dat Daesh verzoeker minstens zou zijn komen opzoeken bij zijn thuis. Volgens verzoeker zou de dreigbrief bovendien onder de deur van zijn huis zijn gestoken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Daesh wist verzoeker dus duidelijk wonen. Verzoeker verklaarde echter dat hij gewoon binnen kon blijven in zijn eigen huis (*ibid.*, p. 24). Het is dan ook inderdaad bijzonder opmerkelijk en weinig aannemelijk dat Daesh hem niet zou zijn komen opzoeken of dat er zich op dat moment niet nog nieuwe problemen met Daesh zouden hebben voorgedaan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dat hij in deze periode een mensensmokkelaar zocht om hem uit het land te brengen, ontkracht of weerlegt hij evenmin dat zijn verklaring dat er pas na het

schietincident een smokkelaar gezocht werd de onaannemelijkheid dat hij ondanks de acties van Daesh nog 15 dagen zonder enig probleem in zijn huis kon verblijven bestendigt. Van verzoeker kon immers worden verwacht dat hij reeds eerder getracht zou hebben een mensensmokkelaar te zoeken, nu zijn vader en broer reeds zouden zijn omgekomen in een gerichte aanslag van Daesh en hij een dreigbrief van deze groepering zou hebben ontvangen waarin zou hebben gestaan dat hij de doodstraf zou krijgen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 23). Verzoekers houding voor zijn vertrek doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker voert vervolgens aan dat het jammer is dat het CGVS niet meer vragen aan hem heeft gesteld over zijn activiteiten en houding gedurende zijn periode van opsluiting. De Raad merkt echter op dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aan verzoeker gevraagd heeft of hij in zijn eigen huis binnen is gebleven tijdens deze periode en of het niet gevaarlijk was voor zijn hele gezin om in hun woning te blijven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Verzoeker werd op het einde van het persoonlijk onderhoud nog gevraagd of hij alles heeft kunnen vertellen over zijn problemen, waarop hij "Ja" antwoordde (*ibid.*, p. 26). Verzoeker kreeg dus meermaals de kans om uit te leggen wat zijn precieze houding was tijdens zijn periode van opsluiting en wat zijn activiteiten waren. Bovendien is verzoeker verantwoordelijk voor zijn eigen verklaringen en komt het niet toe aan de *protection officer* om het gehoor te sturen. Verzoeker laat overigens na in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen over zijn houding en activiteiten gedurende zijn periode van opsluiting. Hoe dan ook ziet de Raad niet in wat voor invloed verzoekers houding en activiteiten zouden kunnen hebben op het motief van de bestreden beslissing dat het bijzonder opmerkelijk is dat verzoeker, nadat er op zijn vader en broer een aanslag werd gepleegd, zichzelf een dreigbrief kreeg en er op hem geschoten werd, nog 15 dagen zonder enig probleem in zijn huis kon verblijven. Verzoeker licht dit evenmin verder toe in zijn verzoekschrift. Zelfs al zou verzoeker een zeer discrete houding hebben aangenomen, dan nog zou Daesh verzoeker immers thuis zijn kunnen komen opzoeken. Verzoeker verklaarde echter, zoals reeds hierboven gesteld, dat hij gewoon binnen kon blijven in zijn eigen huis (*ibid.*, p. 24).

Verzoeker stelt verder nog dat Daesh wel nog in zijn streek aanwezig was, maar dat er "*minder controles*" waren en dat dit misschien de verklaring is waarom Daesh niet naar zijn woning kwam om hem onmiddellijk te doden. De Raad wijst er echter opnieuw op dat verzoeker verklaarde dat leden van Daesh in staat waren om een bom in zijn winkel te plaatsen en dat zij op hem hebben geschoten toen hij in Tokni was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Volgens verzoekers verklaringen waren zij dus wel degelijk in staat om handelingen te verrichten indien zij dit wensten. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom leden van Daesh niet naar verzoekers woning zouden hebben kunnen komen, wat, gelet op al hun voorgaande acties – indien waargebeurd –, te verwachten zou zijn. Bijgevolg kan verzoekers betoog niet overtuigen.

Daarbij komt dat verzoeker bij de DVZ op geen enkel moment melding heeft gemaakt van de brief die hij aan zijn deur zou hebben ontvangen van Daesh en dat hij ook inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot het verkrijgen van deze brief, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld:

"Zo verklaart u een brief aan uw deur te hebben ontvangen van Daesh (NPO, p. 14). Dat u hier op de DVZ op geen enkel moment melding van maakt, doet in eerste instantie al de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u hier niets over heeft gezegd, verklaart u louter dat er weinig tijd was om alles te vertellen (NPO, p. 24). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien deze brief wel degelijk een essentieel onderdeel is van uw asielrelaas. U werd aan het begin van het interview ook gevraagd of u bij de DVZ alle essentiële elementen heeft weergegeven, hetgeen u met 'ja' heeft beantwoord (NPO, p. 3). Bovendien legt u ook inconsistente verklaringen af met betrekking tot het verkrijgen van de brief. Zo verklaart u in eerste instantie de brief ontvangen te hebben 15 dagen na de ontploffing bij de winkel van uw vader, om daarna weer te verklaren dat het maar over 7 dagen ging (NPO, p. 14, 23). Aangezien 15 dagen ruim het dubbele van 7 is, is dit geen detail maar een wezenlijk verschil. Deze inconsistenties zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling."

Verzoeker betoogt dat het jammer genoeg dikwijls voorkomt dat verzoekers om internationale bescherming niet alle elementen bij de DVZ vermelden, nu het vaak voorkomt dat zij door de "*agent*" onderbroken worden omdat hij hen vraagt de voornaamste zaken te vertellen. Verzoeker stelt dat *in casu* de feiten (hij bedoelt wellicht het ontvangen van de dreigbrief) op het einde van zijn verhaal gebeuren en dat hij onderbroken werd vooraleer hij alles kon vertellen. Hij stelt dat hij nochtans wel de scène waarbij hij werd beschoten meldt die in rechtstreeks verband met de dreigbrief staat. De Raad stelt in navolging

van de adjunct-commissaris dat de dreigbrief een essentieel onderdeel is van verzoekers asielrelaas en dat verzoeker er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op werd gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'vragenlijst', p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen (*ibid.*, p. 2; adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker werd bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd of hij bij de DVZ alle essentiële elementen heeft weergegeven, waarop hij "Ja" antwoordde (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De Raad merkt verder nog op dat verzoeker bij de DVZ in staat was om vrij gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat hij inderdaad tevens het schietincident vermeldde, dat nog na de ontvangst van de dreigbrief zou zijn gebeurd (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'vragenlijst'; adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom verzoeker bij de DVZ ook geen melding had kunnen maken van de dreigbrief. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij de schietpartij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS nochtans heeft beschreven, slaagt hij er geenszins in om de motieven van de bestreden beslissing dat de vaststelling dat hij bij de DVZ op geen enkel moment melding heeft gemaakt van de brief van Daesh in eerste instantie al de wenkbrauwen doet fronsen en dat zijn verklaring dat er te weinig tijd was om alles te vertellen niet afdoende is, te ontkrachten of te weerleggen.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid over het verkrijgen van de brief betreft, stelt verzoeker dat dit de enige tegenstrijdigheid is die voorkomt in het persoonlijk onderhoud, waarvan de notities 27 pagina's omvatten. Het gegeven dat dit de enige vastgestelde tegenstrijdigheid is, doet evenwel geen afbreuk aan het bestaan ervan. De adjunct-commissaris heeft er verder nog terecht op gewezen dat 15 dagen ruim het dubbele van 7 is en dat het dus geen detail, maar een wezenlijk verschil betreft. Dat het om een eenvoudige materiële vergissing zou gaan, zoals verzoeker betoogt, wordt niet aangetoond. Verzoeker benadrukt tevens dat hij niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid om een uitleg te kunnen geven. De Raad wijst er op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de adjunct-commissaris niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en dat de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd evenmin afbreuk doet aan het bestaan ervan. Ten slotte heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen.

Verzoeker voert verder nog aan dat er heel weinig vragen gesteld werden over de manier waarop hij in het bezit van de brief van Daesh gekomen is. Dit is volgens hem heel jammer omwille van de kritieken die de adjunct-commissaris uit. De Raad merkt echter op dat verzoeker door de *protection officer* gevraagd werd wanneer hij de brief gekregen heeft en hoe die brief tot bij hem en zijn familie is geraakt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Tevens werd verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud nog gevraagd of hij alles heeft kunnen vertellen over zijn problemen, waarop hij "Ja" antwoordde (*ibid.*, p. 26). Verzoeker kreeg dus meermaals de kans om uit te leggen hoe hij in het bezit van de brief is gekomen. Bovendien herinnert de Raad eraan dat verzoeker verantwoordelijk is voor zijn eigen verklaringen en dat het niet toekomt aan de *protection officer* om het gehoor te sturen. Ten slotte kon verzoeker in zijn verzoekschrift nog bijkomende verklaringen afleggen over hoe hij in het bezit is geraakt van deze brief. Verzoeker laat dit echter na en stelt louter dat hij het heel jammer vindt dat er hierover heel weinig vragen aan hem gesteld werden. Hij laat evenwel na te concretiseren welke vragen er nog gesteld hadden moeten worden en op welke manier het stellen van deze vragen een invloed zou kunnen hebben op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Verder bevat de bestreden beslissing nog de volgende vaststelling:

“Ten slotte, los van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat Daesh (...) reeds in 2017 de controle verloren in Kot (landinfo 6). Gezien de beperkte slagkracht waarover ze eventueel nog zouden beschikken, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij deze nog zouden inzetten om u op te sporen en zich te richten tegen u of uw familie, zeker omdat uw volledige familie blijkbaar verder zonder problemen in uw huis kan blijven wonen (NPO, p. 7).”

Dit motief wordt door verzoeker, die in zijn verzoekschrift erkent dat Daesh zijn streek van herkomst niet meer onder volledige controle heeft, niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat het onverminderd overeind blijft.

Verzoeker wijst er verder op dat hij heel veel precieze informatie heeft gegeven over belangrijke elementen van *“zijn geschiedenis”*. Zo benadrukt hij dat hij heel duidelijk uitlegt hoe Daesh in zijn dorp aanwezig is, dat hij informatie geeft over het overlijden van zijn vader en het ontploffen van de bom, dat hij uitlegt dat de leden van de politie vrienden van hem waren en dat hij slachtoffer werd van schietvuur van Daesh. Nog daargelaten het gegeven dat hem in de bestreden beslissing niet verweten wordt dat hij over deze elementen van zijn asielrelaas onvoldoende informatie heeft gegeven, werpt verzoeker met dit betoog geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst immers louter naar verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en waarmee reeds rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Door verder louter te benadrukken dat er hem *“geen tegenstrijdigheid”*, *“behalve een enige”* wordt verweten en dat er geen enkele vage of onsamenhangende *“woordvoering”* wordt vermeld, ondanks het gegeven dat de notities van het persoonlijk onderhoud 27 pagina's betreffen, brengt verzoeker evenmin concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden of vage, inconsistente verklaringen, maar ook uit ongeloofwaardige of onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu* onder meer het geval is.

Verzoeker wijst er verder nog op dat ook de onveiligheid en de humanitaire crisis in zijn streek van herkomst in overweging genomen moet worden bij de analyse van de toekenning van het statuut van vluchteling. De Raad wijst er echter op dat de situatie in zijn streek van herkomst wel degelijk in rekening werd genomen door de adjunct-commissaris. De adjunct-commissaris wijst zo onder meer op objectieve informatie waaruit blijkt dat Daesh in 2017 de controle over het district Kot verloor, dat Daesh een gewelddadige houding aannam tegen de burgerbevolking en dat het geweld van Daesh geen leeftijd kent. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen. Hij laat eveneens na te concretiseren op welke andere wijze de adjunct-commissaris de onveiligheid en humanitaire crisis in zijn regio van herkomst in overweging had moeten nemen bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas.

Wat betreft de opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die verzoekers advocaat doorstuurde, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat deze geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen, nu het merendeel van de opmerkingen betrekking heeft op de schrijfwijze van plaatsnamen of eigennamen en niet op de redenen van verzoekers vertrek uit Afghanistan of de voorgaande vaststellingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit niet.

Ook de documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Uw taskara en vaccinatiekaart werden hierboven reeds besproken en bevatten bovendien louter informatie over respectievelijk uw identiteit en de vaccinaties die u gekregen heeft, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen asielmotieven. Aan de brief van het districtshuis kan weinig objectieve bewijswaarde gehecht worden. Vooreerst is deze brief ongedateerd en kan uit de inhoud ervan afgeleid worden dat hij op aanvraag werd verstrekt, getuige de stelling dat de brief bedoeld is om uw problemen te bevestigen (zie vertaling brief - NPO, p. 15). Omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan is de objectieve bewijswaarde van een dergelijk document hoe dan ook erg relatief (cfr. supra). Tot slot hebben documenten slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Documenten op zich vermogen niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De diverse rapporten en nieuwsberichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-64) hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken evenmin volstaan om de door hem aangehaalde feiten aan te tonen en om in zijn hoofde tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De fotokopieën van drie schoolcertificaten die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 14 september 2023 voegt en het bewijs van zijn tewerkstelling dat hij bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven evenmin de problemen die hij voorhoudt in Afghanistan te hebben gekend.

Ten slotte stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, waardoor het CGVS er redelijkerwijze van kan uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 10.08.2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Ook deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met Daesh omdat deze groepering hem zou beschuldigen van spionage nadat hij vrienden bij de lokale politie waarschuwde niet naar de bazaar te komen wegens de aanwezigheid van Daesh.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker tevens zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd omwille van zijn verblijf van twee jaar in België en het feit dat hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan*”:

15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten. In de loop van de administratieve procedure verklaarde hij echter steeds dat hij Afghanistan ongeveer in juni of juli 2018 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 32; stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en 25).

Voorts blijkt uit een leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 3 augustus 2020 reeds een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud, namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘Beslissing van de dienst Voogdij’). Daargelaten de vraag of hij Afghanistan verliet omstreeks juni of juli 2018, dan wel in 2019, moet verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan minstens 16 jaar oud zijn geweest en kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. De Raad stelt vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’) en in Afghanistan tot de vijfde klas naar school en naar de *madrassa* is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (*ibid.*, p. 9) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker betoogt in zijn op 14 september 2023 neergelegde aanvullende nota dat hij in België een heel netwerk heeft kunnen opbouwen, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

De fotokopieën van drie schoolcertificaten die verzoeker bij zijn op 14 september 2023 neergelegde aanvullende nota voegt en het bewijs van zijn werk dat hij bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, tonen evenmin aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Uit de drie schoolcertificaten blijkt dat verzoeker in België voor de schooljaren 2020-21 en 2021-22 ingeschreven was als leerling bij een Atheneum waar hij les heeft gevolgd tot 30 juni 2022. In het bewijs van zijn werk wordt gesteld dat de heer J.-M. D. zich verbindt om verzoeker in dienst te nemen als afwasser in een restaurant op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Het gegeven dat verzoeker in België onderwijs heeft gevolgd en wenst te werken toont hoogstens aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er wordt verder niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school en de *madrassa* is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met Daesh omdat deze groepering hem zou beschuldigen van spionage nadat hij vrienden bij de lokale politie waarschuwde niet naar de bazaar te komen wegens de aanwezigheid van Daesh en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie

(zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). In latere

maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn familiale situatie zorgwekkend is nu zijn vader overleden is en zijn moeder helemaal alleen leeft daar zij ten gevolge van een hevige ruzie uit het huis werd gejaagd door haar broer. Hij voegt hieraan toe dat hij zelf werkt om zijn moeder geld te sturen en dat hij haar zoveel mogelijk probeert te helpen en stelt verder nog dat zijn moeder geen elektriciteit heeft en dat zijn enige broer overleden is. Zijn moeder zou zich in een heel preciaire situatie bevinden, onder andere omwille van de stijging van de prijzen. De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat zijn moeder, broer en zus in zijn ouderlijk huis wonen en dat de broer van zijn vader verhuisd is naar hun huis, uit respect voor zijn vader en omdat de familie voor de rest alleen was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Verzoeker verklaarde naast de broer die zou zijn gestorven, nog een andere broer te hebben (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 17). Hoe dan ook toont verzoeker met zijn betoog nog niet aan dat hij "als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire

levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door in zijn verzoekschrift en zijn op 14 september 2023 neergelegde aanvullende nota te verwijzen naar de algemene precaire situatie in zijn provincie van herkomst, Nangarhar. De Raad herinnert er bovendien aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn regio van herkomst, het dorp Mir Gul Kalay, gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika, niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS, doch de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker doorheen de administratieve procedure steeds verklaard heeft afkomstig te zijn uit het dorp Sadatmand, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 10; stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 7) en dat dit in de bestreden beslissing niet betwist wordt door het CGVS. Verzoeker laat overigens na zijn loutere bewering (*post factum*) dat hij afkomstig is uit het dorp Mir Gul Kalay te staven en stelt verderop in zijn verzoekschrift dat hij uit de provincie Nangarhar en het district Kot komt. De Raad gaat er dan ook van uit dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Sadatmand, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie. De recente verslagen en nieuwsberichten over veiligheidsincidenten en de aanwezigheid van Daesh of ISKP in Nangarhar waarnaar verzoeker verwijst in zijn op 14 september 2023 neergelegde aanvullende nota stemt immers overeen met de voorgaande analyse en de door verwerende partij bij haar op 13 september 2023 bijgebrachte geactualiseerde landeninformatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de arresten met nrs. 215 314 en 270 813 van respectievelijk 17 januari 2019 en 31 maart 2022, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN